

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΜΑΞΗΛΑΤΩΝ

ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΓΗ
ΦΑΝΤΑΣΙΑ

[Ποιητής, ὅπως ὅλοι οἱ ποιηταί. Στεγνίζει τὸ μέτωπον εἰς τὰς νεφύλας καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν καίλιαν, θύοσι πεινῶ καὶ ἱμπνέεται, συνθέτει καὶ πεινᾷ, πεινᾷ καὶ ὄνειροπολεῖ, μεταωρίζεται καὶ πεινᾷ, πεινᾷ, πεινᾷ.]

Ὁ ποιητὴς ἱμπνέομενος

— Τὴν κόρην, ἣν ἠγάπησα, Σελήνη μου, μὴν εἶδες; . . .

πρὸς τινὰ γέροντα πολλοῦντα ἰχθῦς τηγανιτοῦς

» Αἶ! Γέρο, δόσε μου ἐδῶ δέκκ λεπτῶν σιχαρῖδες . . . »

Ἑμπνέομενος

— Πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἔθικκ καὶ ἔρωτα καὶ χοῦμα . . .

πρὸς τὸν γέροντα

» Μονάχα τόσαις μοῦ δωκες! δὲν θὰ χορτάσω, χοῦμα! »

ἱμπνέομενος

— Ἡ ἐβενώδης κόμη τῆς ὠμοῖαζε τὸν Ἄδῃ . . .

πρὸς τὸν γέροντα

» Χῦσε μου, γέρο, ἕς τὸ ψωμί ἀκόμα λίγο λάδι. »